

мешања. Одатле и име Џингис-кана - "Темуџин" (тј. просто Тимур, Тамерлан) и све подробности Џингис-кановог живота и његових освајања, преписаних с Тимура. Као резултат тог мешања појавио се и обрнути одраз - Тамерланов лик се вратио у XI век: "Непрекидни Тимурови ратови нехотице сугеришу његово упоређивање с таквим освајачем какав је у XI веку био Махмуд Газневи (тј. 'Мехмед Козак'; име Мехмед се у вези с Тимуром не појављује случајно, јер један од основних слојева у Тимуровом лику јесте лик турског султана Мехмеда II; надимак 'Козак' такође није случајан - аут.)" (Јакубовски [425, стр. 44])

О имену "Тимур". То име је било познато у облику "Темир", што просто значи "т-емир", тј. "кнез" с предметком "т". Можда је тај предметак значно "велики", и тада се име Темир на руски језик преводи просто као "велики кнез" - у Русији добро позната средњовековна титула. Ово закључивање се потврђује тиме што је име Темир носио не само Тамерлан, него и његов претходник, "кан Моголистана Туглук-Тимур". (Јакубовски [425, стр. 19]) Уопште, то име су тада носили управо независни господари, што индиректно потврђује једначење "темир" = "т-емир" = "велики кнез".

Према руском летопису, Тамерлан је био досељеник из јаичких (козачких) старешина: "тај Темир син старешине неког од зајачких Татара" (Јакубовски [425, стр. 20]). Штавише, показује се да је, не припадајући Џингисидима (тј. потомцима Августа - Алексија Комнина), због свог напредовања био обавезан да се ожени кћерком Џингисиди "казанског кана" (у преводу на руски то значи "казанског цара") (Јакубовски [425, стр. 42]) И још нешто. Покоривши све земље које је било могуће, Тамерлан је, испада, целог живота водио сталну и никад завршену борбу за земље "Урус-кана" (руски: руске земље). Та борба се, без обзира на сталне Тамерланове победе у свим биткама, није ни завршила до његове смрти, и, што је карактеристично, он никада није покушао да свога сталног противника у тој борби Тохтамиша уништи, иако га је много пута побеђивао у биткама. То је и разумљиво: ако је Тохтамиш Димитрије Донски, "царевих" (потомак Августа - Џингис-кана), онда борба Тамерлана против Тохтамиша није била ништа друго доли међусобна борба у руској Хорди. Лица царске крви се при томе, по правилу, нису убијала.

Наведимо укратко познату историју међусобних односа Тимура и Тохтамиша (с нашим коментарима). "Мешање Беле Хорде у послове Златне Хорде... Нарочито одлучне кораке у том смеру предузео је Урус-кан (тј. просто 'руски кан'; под 'Белом Хордом' по свој прилици треба сматрати западни део Русије - тадашњу 'Литву', у чији састав је улазила и Белорусија, а с истока је обухватала Москву - аут.), који је владао у Ак-Хорди до 1377. године. Урус-кан је намеравао да постане не само сарајски кан, него је одлучио да уједини оба дела улуса ('улус' = 'урус'? - аут.). Џучи ('џучи' = 'дети' = готи = татари = козаци - в. даље - аут.)... Један од... емира (кнезова - аут.) је иступио против Урус-кана по питању о Златној Хорди, за што је и био кажњен. Син (тога кнеза-емира) - Тохтамиш - побегао је из Ак-Хорде Тимуру и понудио му своје услуге. То се десило 1377. године... Тимур... је послао Тохтамиша на Ак-Хорду да преотме од Урус-кана ак-хордански (тј. 'белоруски', вероватно владимирски, касније московски - аут.) престо... Тек 1379. године Тохтамишу је успело да овлада ак-хорданским престолом." (Јакубовски [425, стр. 30, 31]). Подсетимо се да је Тохтамиш - Димитрије Донски, чија је